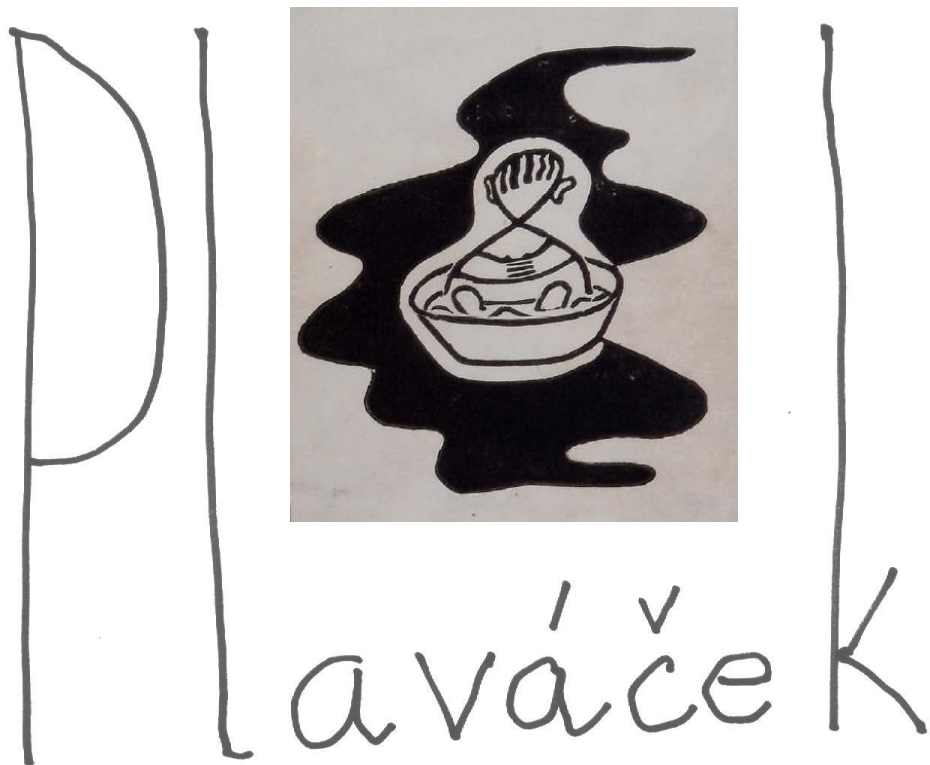

2023

č. 12

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 7. února 2024 v 17:00 v přírodovědném klubu „Café Barrande“ v ulici Ježkova 8 na Žižkově.

Zápis

Sešli jsme se v sestavě: **Petr, Pacík, Pegas, Cancidlo, Zub, Kačka, Mahdí, Kost'a, Bob, Pirilík, Foki, Yško a Zbyněk.**

Omluvenky

Ve středu 3.1. asi nedorazím, něco mám a nejspíš nestihnu, tak se raději omlouvám předem. **Mahu**

Ahoj vespolek, omlouvám se z dnešní schůzky. Máme tu na Křivoklátě mladé s vnoučkem a Eřča večer slouží na pohotovosti. Tak je moje přítomnost potřebná tady. Přeju všem všechno dobré v novém roce a s plány na nějaké akce přijdu příště. Hlavně si rezervujte "první sobotu po druhé středě v červnu"!

Zdravím, 555 **Reyp**

Jsem starej a blbej. Neřšímsemsi, že je středa, tak se dodatečně omlouvám fšem. Tak holt až v únoru, esli mi to prominete. **Chingo** pes

Omlouvám se dodatečně ze středeční schůzky. Musel jsem dokončit krmítko pro ptáky, o weekendu bude sněžit! **Pic**

Tak si na mne sednul nějaký bacil a vyhodnotil jsem, že bude lepší, když ho nebudu dál roznášet. Opatrujte se v novém roce. keep**JOB**

Program schůzky spočíval v tom, že jsme, kromě nepřehledné konverzace, konzumovali přinesené speciality i místní štrůdl a zapíjeli to vínem různé kvality od přinesené litrovky vína moravského až po místně nabídnuté burgundské a přinesené Tarapaca. Hlavní atrakcí byl švýcarský sýr, kterým nás častoval **Zub**, který na speciálním švýcarském strojku vykrajoval sýrové růžičky. No a pak také různé klobásy přinesené **Pirilíkem**.

Pegas upřesnil sestavu pro hory. Zase jsme se smrskli, takže nás pojede jen deset.

Když jsme redukci oznámili Patricii, že to je kvůli chorobám, tak odpověděla:

Dear Tomas,

I'm sorry for the sick, but I understand. I also had a flu that never goes away. See you on the 21st

A big hug to can't came

Best wishes

Patricia

Je to prostě naše kamarádka.

Hory 2024

Bylo nás jen deset, ale stálo to za to. Krásné počasí, urolbované sjezdovky, prázdné lanovky, mnoho pití, tradičně moc dobré jídlo a večer filmy, které nám na flešce dal **Kačka**.

Na závěr nás všechny vyfotografoval **Yško**

Yško, Martin, Pegas, Cancidlo, Hekloš, Zbyněk, Marie, Věra, Pacík, Mahdí

Tady jsme i s **Patricií**, děvčaty, co nás s láskou obsluhovala, a se skvělým kuchařem

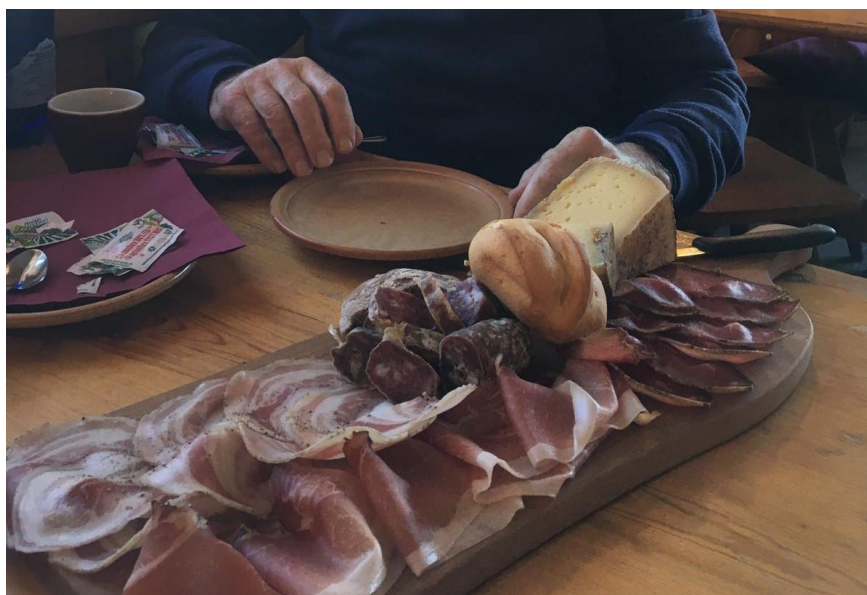
Takové bylo počasí

Klub 333 (84+82+87+80)

Takto nás na videu zvěčnil **Cancidlo**. Za pozornost stojí ty krásně upravené sjezdovky a že jsme na nich sami.

Oblíbené prkýnko na salaši, kam každý rok rádi zavítáme. Toto je porce pro dva.

Šikana v našem oddíle

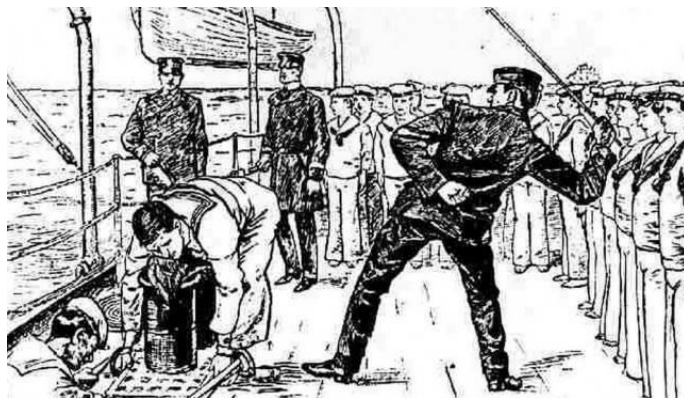
11.1.2024, Bob

Šikana (z [francouzského](#) chicane) je nebezpečný [sociálně patologický jev](#), při kterém je omezována svoboda, [svoboda rozhodování](#), je ponižována lidská [důstojnost](#) a [čest](#), často je obětí ubližováno na zdraví či na majetku. Označuje různorodé fyzické i [psychické zneužívání](#) slabšího, nebo odlišného jedince v kolektivu nebo ve společnosti. Zpravidla má agresor nad obětí fyzickou, početní nebo mocenskou převahu. Následky šikany si kromě obětí do dalšího života odnášejí i všichni ostatní zúčastnění. (Wikipedie 2024)

O existenci šikany v současném oddíle mladých nechci a ani nemohu mluvit. V oddíle jsem byl koncem padesátých a na počátku šedesátých let. Tělesné tresty byly tehdy považovány za zcela běžné. Tyto praktiky jsem nikdy neodsuzoval a dobrovolně je přijal jako součást naší „velké hry“ na námořníky (byli jsme přeci tajnými vodními skauty). K nejběžnějším patřil kopanec a uděloval se za běžná provinění. Spočíval v tom, že se provinilý otočil a předklonil. Kopanec do zadní části těla udělil obyčejně kormidelník, nebo člunař. Za horší bylo v létě plesknutí plaveckou ploutví do steh. Poměrně těžším trestem byl pasan v řece, či na jezeře nebo rybníce. A vůbec nejobávanější bylo protáhnutí pod lodí. Mužstvo stálo podél bortů pramice, aby znemožnilo únik trestaného, který pod pramicí pod vodou musel plavat pouze jedinou cestou. Toho jsem se již bál, ale nikdy jsem ho ani jako pozorovatel nezažil.

Byl to můj první nedělní celooddílový výlet na jaře 1956. Pro nás začal na konečné stanici tramvaje Bořislavka. Vše tehdy již poznamenal březen, kdy se příroda doslova probouzela. Vnímání okolí jsem si neužil. Byl jsem jako omámený novými kamarády, množstvím nových zážitků, které jsem dosud zažíval pouze v dobrodružných knihách. Výlet měl svůj neobvyklý název. Honba za „Bílým slonem“. První šifrovanou zprávu jsme našli mezi kameny polorozbořené zídky. Úkolem bylo rozluštit zmatený a nejasný text. Snažili jsme se všichni, ale marně. Veškeré nápady se ukázaly jako liché. Taky jsem chtěl něco říci a komentoval jsem dosavadní neúspěch slovy: „Třeba kecají!“ Nečekal jsem podobnou reakci. „Okamžitě se otoč a předkloň!“ Příkaz kormidelníka byl strohý, krátký, bez možnosti ani té nejmenší diskuse. Já jsem obdržel svůj první výchovný kopanec. Ve skutečnosti jsem byl na něj pyšný. A jsem dodnes.

O šikaně většinou rozhodují jedinci. Patrně vždy byla, a současně i je. Rozumím době, která tělesné tresty odmítá a jasně odsuzuje. Pouze svá slova míním jako jistou obhajobu někdy i tělesného trestu.

Tělesné tresty v námořnictvu

Z Pulcových vzpomínek

A teď jednu toskánskou bajku, vlastně pohádku, protože z bajky by mělo vyplynout nějaké ponaučení. Jmenujme ji

KOCOUR A LIŠKA

Chodili, chodili a chodili, a když už se schylovalo k večeru, došli k smrti unaveni do hostince. „Tady se trochu zastavíme“ - řekla Liška - „sníme si maličkost a odpočineme si na pár hodin“. Jelikož se ale chudák Kocour necítil dobře od žaludku a Lišce předepsal doktor přísnou dietu, objednali si jenom předkrm z divokého kance s několika topinkami se zaječí pomazánkou, několik plátků srnčí pečeně na houbách, trošku domácí šunky a dva kousky zeleniny s pinzimoniem. Potom pokračovali houbovou polévkou, okusili polentu s divočáckým gulášem, ribollitu, a ne více než dvě lžíce tvarohové polévky.

Potom zhlkli dva bažanty, jednoho zajíce a jedno divoké prase, nechali si přinést jenom čtyři koroptvičky s trochou osmažených brambor, mísou míchaného salátu a jedním sformátem.

K zakončení pěkný moučníček a vinsanto.

Byli by opravdu rádi jedli víc, ale při této indisposici si nemohli skutečně nic více ani přiblížit k puse!!!

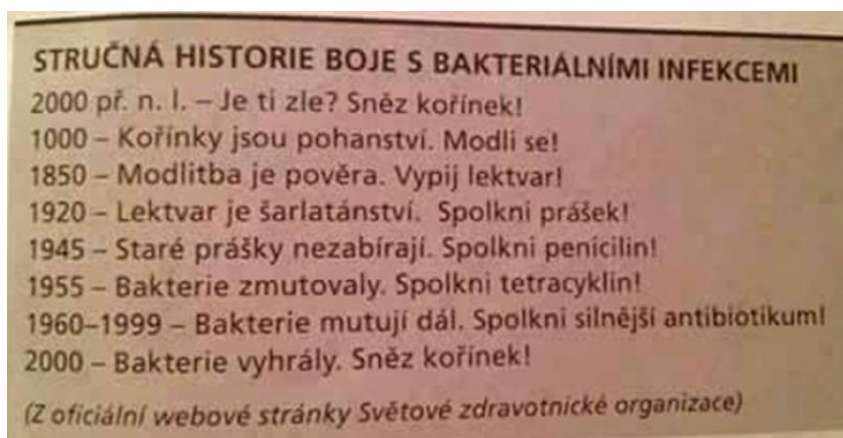
Tak to je ta toskánská pohádka. Opravdovou pohádkou je výborná restaurace „Il Gato e la Volpe“ (Kocour a Liška) ve Vicolo Giambellini v Masse Marittimě, kde mají všechny tyto toskánské speciality na jídelním lístku. A ještě mnoho jiných. Prosím vás, jestli mohu poradit, nejezte je všechny najednou, jako naše dvě zvířátka z pohádky!

VYSVĚTLIVKY:

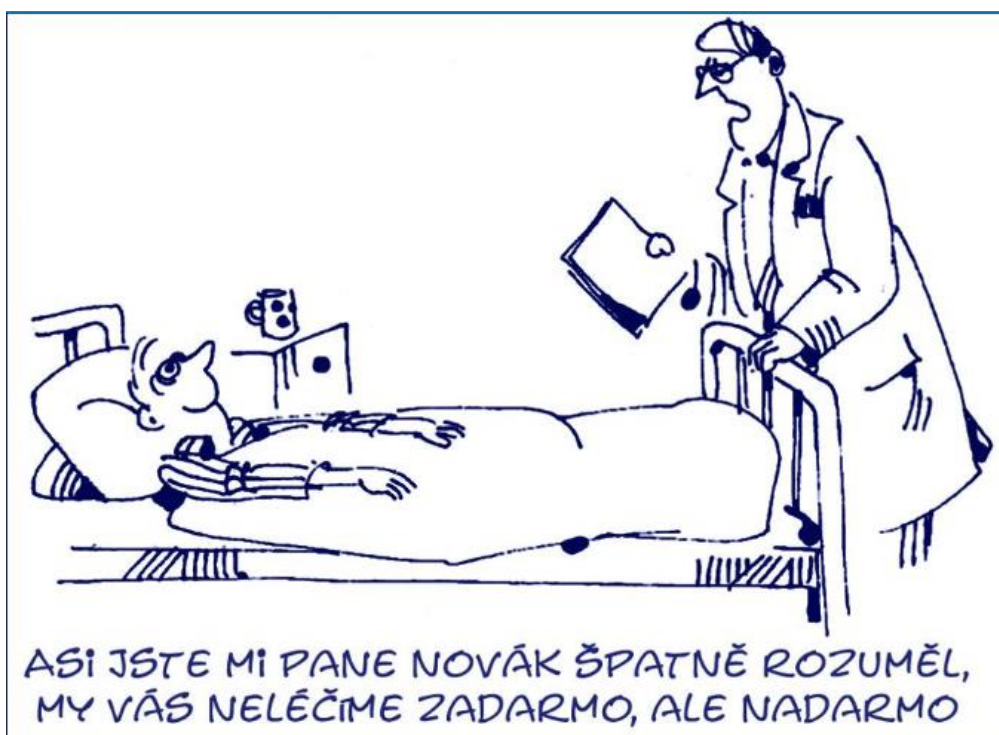
- Pinzimonio - ostrá omáčka na bázi olivového oleje, která se jí se syrovou zeleninou
- Ribollita - “převařená” – hustá a vydatná zeleninová polévka
- Sformato - zeleninový nákyp
- Vinsanto - sladké desertní víno z předsušených hroznů

Vtipy

Od Selima

Chtěli bychom dnes udělat jednu endoprotézu, není, prosím, mezi vámi přítomen nějaký lékař ?

Do Plaváčka poslal **Pirilík**

Je to příspěvek, který by si měli vzít k srdci všichni naši cyklisté a ti, kteří stále ještě holdují pěší turistice.

Převzato z FB

"Jízdní kolo je pomalá smrt planety.

Generální ředitel Euro Exim Bank s.r.o. přinutil ekonomy přemýšlet, když řekl: "Cyklista je katastrofa pro ekonomiku země. Nekupuje auta a nepůjčuje si na ně peníze. Neplatí pojistky. Nekupuje palivo, nevystavuje auto potřebné údržbě a opravám. Nepoužívá placené parkoviště. Nezpůsobuje závažné nehody. Nevyžaduje více pruhů dálnic. Nestane se obézní.

Zdraví lidé nejsou pro ekonomiku užiteční. Nekupují léky. Nechodí do nemocnic ani k doktorům. Nic nepřidávají k HDP země.

Naopak každý nový obchod McDonald vytvoří nejméně 30 pracovních míst pro: 10 kardiologů, 10 stomatologů, 10 odborníků na stravu a výživu, a také evidentně pro lidi, kteří pracují v samotném obchodě".

Vybírejte pečlivě: cyklista nebo McDonald? Tohle stojí za zamyšlení.

☹️ Hmmm, a chodci jsou ještě větší hajzlové. Ti si ani to kolo nekoupí."

Plyne z toho, že bychom měli uvážít konání našich schůzek u McDonalda.

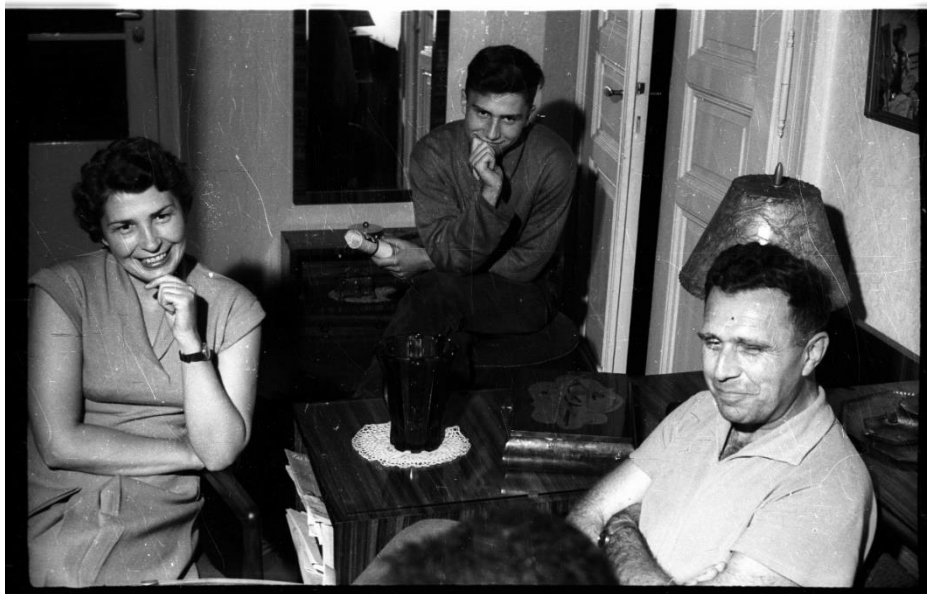
Historie

Z **Chingova** archivu fotografií

Interview s **Loulou** a **Věrou** pro Plaváčka, koncem padesátých let 20. století

Věra, Loula, Boja, Ludva, Pacík

Věra, Loulín, Loula

Vzpomínka na Bobánka

Nalezl jsem ve své oddílové korespondenci dva dokumenty, které mi daly vzpomenout na **Bobánka**, když byl v r. 1962 na vojně v Karlových Varech. Je v nich totiž typická **Bobánkova** poezie, tak vás to třeba taky potěší a zavzpomínáte si. **Pacík**

Srdce v uniformě..

Listí co spadlo se stromů
voní jak parfém staré dámy,
keře a větve soupeří
s pohádkovými květinami
v zahradách u silnice.

Levá dva, raz dva
pryč s kouzlem podzimního dne
jednotka vojska pochoduje
zbraně si nese,
nemluví se, nemyslí se, jde se
z blbce co vědeji
nadutá pýcha vyzářuje.

Hluboko pod uniformou
vřelé srdce prudce bije
Jaká je to nejednotná,
děsně krásná melodie,
když jich tolik bije spolu.

Co jsou platny všechny křiky,
vzteklých trpaslíků hádky
přiide vítr_ odfoukne je,
lidské srdce utluče je,
zbydou květy ze zahrádky.

Vary, 11. 2. 62

Ahoj, Bacábl!

Moc mě potěšil tvůj obšírný dopis. Ačkoliv za něj zřejmě vděčím chřipce. Ha! Tak i tebe brzy čeká vojenský kabát. Aspoň že má zlaté knoflíky. V tom to ostatně všechno vězí. Vojna tě jenom ovane, místo aby na tebe hlouběji zapůsobila. Nezanedbá na tobě stopy, poněvadž pořádně zabrat dostaneš jen první měsíc, a už i tehdy budeš mít výlučné postavení. Bílé věčko na nárameníčkách bude působit ~~zářivě~~ zázračně na všechny šašky počmáraný; a budou v tobě vidět budoucí ~~hospodáře~~ důstojníka. I tak jsem přesvědčen, že nové, úžasně nezvyklé prostředí dá vzniknout mnoha vynikajícím povídkám a poudačkám. Po téhle stránce jsem na tom špatně. Daří se mi všechno možné, texty k písničkám, scénky, jenom slepit pořádný příběh, který by něco říkal, ne a ne. Tak jsem nasranej. Naštěstí nemám čas na to myslet. Když zrovna není co dělat, připravujeme se s naším estrádním kroužkem na AST. Máme na programu takovou jako agitku, která jako burcuje proti lhostejnosti lidí k neofašismu a revanšismu, částečně převzatou ze zapůjčených materiálů a upravenou jako vnaidlo pro porotu. Tak nevím. Poprvé jsme vystoupili na Štědrý večer s osvědčenými táborovými výstupy/ Babinský atd./ Byla tam taky jedna písnička, kterou ti posílám. Nepokládám ji za nic zvláštního, ale vyhecovali mě, že je to dobrý, tak abych te prodal. Takže tě jmenuji svým dočasným zástupcem. Napsal bych Ludvovi, ale napsal jsem křížákům už jednou, ale neodepsali. Tak zkrátka: Nápad, zpívat místo Ou, Benedý Ou bernardýn není původní; přines ho jeden kluk od Komet/ toho souboru/. Tak teda zpívá se na melodii šlágru Ou, Benedý/znáš to, ne?/.

Lék proti sametě.

Ou, ou, zimní večery,
dlouhé zimní večery,
když člověk nemá kam zajít
a neví čím se potěšit,
pak proklíná tyhle večery.

Ou, ou, existuje lék,
právě na váš zármutek.
Máte elektřinu, máte plyn
co vám chybí? Bernardýn,
chybí vám pořádný bernardýn

Tato sloka se celá štěká.

Ou, ou, ou, bernardýn!
Velkej, hnědej bernardýn!
Ten pozvedne vám náladu
má spoustu ^{nápadů,} vtipnejch
velkej, hnědej bernardýn.

Uváděli jsme to jako reklamní popěvek firmy PESEX.
Je to blbý, ale celkem moje. Tak s tím dělej co chceš.

Všechny kluky pozdravuju
tebe eště zvlášť

Za všeobecné a úplné odzbrojení,
~~XXXXXXXX~~
za rozpuštění všech armád!

Piš!

*varianty;
mýšlenka jedné*

A k tomu vzpomínka: Když byl **Bobánek** zaměstnancem nakladatelství Naše Vojsko, tak se do telefonu zásadně představoval: „Tady je jejich Vojsko“, pak ho z nakladatelství vyhodili.

Vzpomínka na Loulína

Zavzpomíná **Selim**

No, byla doba, kdy sólistou nejčestější fidlovací harmonie na vcl. byl tvor jménem Josef Chuchro... Úžasný hráč...

A hrával dost často i sólově a jeho jméno zdobilo řadu vylepených plakátů... Byla toho tehdy plná plakátová Praha...

A dále – měli jsme ty skauty, již jsme byli starší a občas jsme se my starší tu a tam sešli... A jednou jsme se tedy sešli, také jsme něco neskautsky popili a jeden z kolegů ke mně přistoupil a láskyplně mi pravil – ty jsi takový náš malý Chuchro – to jako, že se zabývám tou vážnou hudbou... A už mi to navěky zůstalo... Ten skautský kolega byl mj. velmi zdatný kameraman filmový (Jak vytrhnout velrybě stoličku např.) a jistě i televizní jménem Petr Polák, třeba znáš... Bylo zajímavé, až dojemné, jak rychle se ta přezdívka ujala, mezi skautskými přáteli trvá s úspěchem dodnes... Já skautskou přezdívku měl – Selim, ale **Chuchro** je **Chuchro** a hotovo...

Petr Polák – Loulín, již není mezi námi, ale já na něj vzpomínám s velikou láskou, leccos jsme spolu prožili a zažili, naposledy jsem ho viděl, jak na vozíčku provází svoji maminku u Boromejek v Řepích, tam byla v té době i maminka moje... Setkali jsme se tam a oba plakali na ulici...

Jan - **Chuchro**

Zemřel Petr Polák, kameraman filmu *S tebou mě baví svět* a *Anděla Páně*

9. září 2012 20:09, aktualizováno 20:36

V 68 letech zemřel v neděli dopoledne v jedné z pražských nemocnic po dlouhé nemoci kameraman Petr Polák. Jeho rodina to bez bližších podrobností oznámila agentuře ČTK. "Tak laskavého člověka aby jeden pohledal," řekl iDNES.cz režisér Jiří Strach, který s ním točil oblíbenou pohádku *Anděl Páně*.

Kameraman Petr Polák (20. června 2008). | foto: [ČTK](#)

Kameraman a pedagog Petr Polák se narodil 21. září 1943 v Praze, od roku 1960 pracoval jako asistent kamery u Krátkého filmu Praha. O šest let později ukončil studium na pražské FAMU, obor filmová a televizní kamera.

Od roku 1965 do roku 1989 pracoval v hlavní redakci dramatického vysílání Československé televize Praha. V roce 1990 se stal kameramanem na volné noze, jako docent na FAMU učil obor televizní obraz. Jako druhý kameraman se podílel na více než stovce inscenací nebo televizních filmů.

Režisér Jiří Strach o Petru Polákovi

"Tak laskavého člověka aby jeden pohledal! Na FAMU jsme ho všichni milovali. Nepovyšoval se nad nás – víc kamarád než peskující pedagog. Neříkalo se mu 'pane docente', ale 'Dědo Bědo'. Patřil mezi kameramany, kteří se necpou nad režiséry, ale svým umem a talentem slouží naplnění jeho představy. Natočil jsem s ním Vůni Vanilky, Na zámku a naposled Anděla Páně. I díky jeho nepozerské obrazové poetice, která sloužila žánru i příběhu, ten film vešel po pár letech do srdcí diváků. Točili jsme u papundeklové nebeské brány – on teď stojí u té skutečné. Snad tam nesedí nějaký popleta Petronel a pustí ho dál. Zaslouží si to. Už jen pro tu dobrou náladu, kterou uměl rozzářit každý plac."

Za hlavní kamerou stál při natáčení nejméně 60 televizních filmů a inscenací. Některé se zařadily mezi nejslavnější české či československé filmy 20. století.

Patří mezi ně například mimořádně úspěšné rodinné komedie režisérky Marie Poledňákové *S tebou mě baví svět*, *Jak vytrhnout velrybě stoličku* či *Jak dostat tatínka do polepšovny*. Z novějších snímků lze jmenovat *Anděla páně* režiséra Jiřího Stracha nebo pohádkovou komedii z loňského roku *Saxána a Lexikon kouzel* Václava Vorlíčka.

Autoři: iDNES.cz, ČTK

Zdroj: https://www.idnes.cz/kultura/film-televize/zemrel-petr-polak.A120909_195029_domaci_maq

Vzpomínka na léta devadesátá – Kačka, **Plavec**, **Kotě** a **Loulín** (z Kačkova archivu)

PF 2024 (dodatek)

Všem Prvostředečníkům přeji krásné Vánoce
a vše nejlepší do nového roku 2024

váš goľfík

